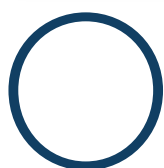

Petr Koubovský

Daňový poradce č. o. 3891,
Rödl & Partner Tax

bzvláště v dnešní době plné nejistoty je namísto případná podnikatelská a jiná rizika trestuhodně nepodceňovat a využít možnosti pojištění se. Z těchto důvodů někteří zaměstnavatelé umožňují svým zaměstnancům, manažerům či členům statutárních orgánů kromě řádné mzdy využít také různé benefity ve formě pojištění.

Pojistný vztah je dán uzavřením pojistné smlouvy v souladu s § 2758 NOZ. Pojistnou smlouvou se pak pojistitel (zpravidla pojišťovna) zavazuje vůči pojistníkovi (zpravidla společnost – zaměstnavatel) poskytnout jemu nebo třetí osobě pojistné plnění, nastane-li událost krytá pojištěním (pojistná událost), a pojistník se zavazuje zaplatit pojistiteli pojistné. Dle § 2766 NOZ se pojištěným myslí osoba, na jejíž život, zdraví, majetek nebo odpovědnost nebo jinou hodnotu pojistného zájmu se pojištění vztahuje. Posledním „hráčem“ v pojistném vztahu je tzv. oprávněná osoba, které v důsledku pojistné události vznikne právo na pojistné plnění.

V této souvislosti je pak nutné hrazení pojistné, resp. poskytnutý příspěvek na jeho úhradu zkoumat, a to jak z hlediska daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti, tak z pohledu daňové uznatelnosti vynaložených výdajů na straně zaměstnavatele.

1. Pojištění odpovědnosti člena statutárního orgánu za škodu při výkonu funkce

A začneme hned takřkajíc zhurta a od nejvyšších míst. Tzv. D&O pojištění je určeno pro střední a vyšší management společnosti. D&O pojištění je zkratkou z anglického Directors' & Officers' Liability Insurance a většinou se sjednává pro všechny členy orgánů, zejména statutárních orgánů společnosti.

Nedílnou součástí práce top managementu společností je bohužel mnohdy vysoká náročnost a neméně důležitá vysoká odpovědnost za případné způsobené škody spojená mimo jiné i se stresem. Z tohoto důvodu je tedy namísto uzavřít právě toto speciální pojištění, které kryje specifická rizika související s výkonem funkce statutárů, jednatelů, ale i například členů dalších orgánů společnosti, tj. představenstva či dozorčí rady. Právě tyto osoby mohou způsobit obrovskou škodu, přičemž se nemusí jednat jen o škody na majetku, zdraví nebo životě a takovéto pojištění hradí například i skutečné finanční škody stanovené v rozsudku, event. mimosoudním vyrovnání, náklady na vedení sporu či náklady právního zastoupení před správním orgánem.

Při prvotním posouzení předmětných ustanovení ZDP lze dospět k následujícím závěrům:

■ díky absenci osvobodovacího ustanovení ZDP je nutné předmětný příjem v podobě společností uhrazeného pojistného na straně člena statutárního orgánu posoudit jako zdanitelný příjem související s výkonem závislé činnosti nebo funkce dle § 6 odst. 1 písm. d) a odst. 3 ZDP podléhající zároveň odvodům veřejného zdravotního a sociálního pojištění

■ na straně společnosti lze naopak vycházet z ustanovení § 25 odst. 1 písm. d) ZDP, dle kterého se nejedná o daňově uznatelný náklad zaměstnavatele

Při našem posouzení primárně vycházíme z těchto níže uvedených právních předpisů:

- zákon č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „ZDP“)
- pokyn D-59 k jednotnému postupu při uplatňování některých ustanovení ZDP (dále jen „pokyn D-59“)
- zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník ve znění pozdějších předpisů (dále jen „NOZ“)
- zákon č. 90/2012 Sb., o obchodních korporacích (dále jen „ZOK“)
- zákon č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění (dále jen „ZovZP“)
- zákon č. 592/1992 Sb., o pojistném na veřejné zdravotní pojištění (dále jen „ZovPVZP“)
- zákon č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „ZoSZ“)
- zákon č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (dále jen „ZoPSZ“)
- zákon č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění (dále jen „ZonP“)
- zákon č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „ZodP“)
- zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce (dále jen „ZP“)
- zákon č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „DŘ“)

Dle mého názoru však výše uvedené posouzení je příliš zjednodušené a v praxi je situace většinou složitější. Důležitou skutečností je pak i fakt, že pojištění standardně jako pojistník uzavírá společnost, kdežto toto kryje osobní odpovědnost managementu jako fyzických osob, což znamená, že v případě manažerského pochybení utrpí újmu právě společnost, která D&O pojistku sjednala. Ostatně právě společnost uplatní nárok na náhradu škody vůči chybujícím manažerům.

Vzhledem k výše uvedené nerovnováznosti nelze daňové posouzení zjednodušovat a je nutné jej detailněji zkoumat. V praxi může být pojistný vztah sjednán různými způsoby:

- uzavření pojistné smlouvy společností
- uzavření pojistné smlouvy přímo členem statutárního orgánu

Pojistná smlouva uzavřená společností

V tomto případě se jedná o standardní dvoustranný smluvní pojistný vztah. Společnost, jakožto pojistník, je dle pojistné smlouvy nositelem smluvního závazku k úhradě pojistného, které hradí vlastním jménem a pojišťuje se tak proti škodám způsobeným na svém majetku. Výkon funkce členů voleného orgánu společnosti, jako je i statutární orgán, by měl být vykonáván s péčí řádného hospodáře,¹ tj. s nezbytnou loajalitou a s potřebnými znalostmi a pečlivostí. Loajalitou se přitom myslí povinnost jednatele upřednostňovat zájmy společnosti před svými vlastními zájmy, před zájmy svých blízkých apod.² Dle zákonných ustanovení společnost má též zákonný nárok na náhradu vzniklé škody vůči členovi statutárního orgánu, přímo z titulu zákonné odpovědnosti za škodu.³ Pojištění tak evidentně zajišťuje společnosti vyšší míru ochrany před souvisejícími riziky, mimo jiné i tehdy, kdy odpovědná osoba nebude schopna dostát svým zákonným povinnostem nahradit škodu.

Zásadním parametrem daňového režimu je tedy dle mého názoru objektivní a jednoznačná příčinná souvislost mezi vynaložením předmětného výdaje (zde pojistné) a dosažením, zajištěním a udržením zdanitelného příjmu (pojistného plnění či náhrady škody).

Pokud se tedy vedení společnosti, resp. jeho společníci rozhodnou prostřednictvím valné hromady uzavřít pojistnou smlouvu zejména z důvodu zvýšení ochrany před riziky vyplývajícími z protiprávního jednání třetí osoby (člena statutárního orgánu společnosti), je bezpochyby jasný účel a cíl jednat s maximální péčí o jmění společnosti. Skutečnost, že člen statutárního

orgánu není účastníkem smluvního pojistného vztahu a ani se o něj, jakkoliv nezasadil, nemůže vést ke vzniku nepeněžního příjmu na jeho straně.

Pojistná smlouva uzavřená členem statutárního orgánu

V tomto případě je naopak účastníkem pojistného vztahu pojišťovna a samotný člen statutárního orgánu, a tudíž společnost není povinná hradit pojistné. Pokud by tak přesto učinila a pojistné zaplatila, jednalo by se dle mého názoru o úhradu za jiný subjekt a o náklad daňově neuznatelný.⁴

Na straně člena statutárního orgánu dochází úhradou pojistného ze strany společnosti k převzetí smluvního závazku třetí osobou a jedná se tedy bez pochyby o jeho nepeněžní příjem podléhající dani ze závislé činnosti i odvodům pojistného na sociální a zdravotní pojištění.

Pokud bychom se podívali za hranice našeho státu, pak bychom seznali, že například:

- ve Francii je pojistné za pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou členy orgánů společnosti považováno za daňově uznatelné a zároveň u členů orgánů společnosti neexistuje zdanitelný nepeněžitý příjem z titulu uzavřené pojistné smlouvy
- ve Velké Británii není pojistné z pojištění odpovědnosti členů orgánů společnosti placené společností považováno za nepeněžitý příjem ve prospěch členů orgánů společnosti a tento náklad je u společnosti daňově uznatelný
- v Dánsku jsou výdaje společnosti na pojištění odpovědnosti členů orgánů společnosti považovány také za daňově uznatelné jakožto provozní náklady společnosti a předmětné pojistné není považováno za příjem ze závislé činnosti
- ve Spojených státech amerických není pojistné za pojištění odpovědnosti členů orgánů společnosti považováno za zdanitelný příjem členů orgánů společnosti

Pojištění odpovědnosti člena statutárního orgánu za škodu při výkonu funkce je zpravidla účtováno na vrub účtu skupiny 52 – Osobní náklady, např. na účet 527 – Zákonné sociální náklady, popř. 528 – Ostatní sociální náklady.

2. Pojištění proti škodě způsobené zaměstnancem zaměstnavateli

Na rozdíl od výše uvedeného pojištění členů statutárních orgánů společnosti je situace u ostatních běžných zaměstnanců jednoznačnější.

V praxi se lze setkat zejména se situací, kdy pojistná smlouva chrání právní odpovědnost zaměstnanců firmy z titulu výkonu jejich povolání (zaměstnání). Pojištěnou osobou jsou tedy zaměstnanci, v jejichž prospěch sjednal pojistnou smlou-

1 § 159 NOZ.

2 Nejvyšší soud ČR ze dne 18. 9. 2019, sp. zn. 27 Cdo 844/2018

3 Viz speciální úprava povinnosti výkonu funkce s péčí řádného hospodáře pro jednatele společnosti a další členy volených orgánů obchodních korporací v § 51 odst. 1 ZOK.

4 Viz analogie s § 25 odst. 1 písm. r) ZDP.

vu jejich zaměstnavatel v roli pojistníka a tento tedy zpravidla také platí předmětné pojistné. Jak bylo výše naznačeno, případné plnění z pojistné smlouvy obdrží přímo zaměstnavatel a samotný chybující zaměstnanec tak bude ušetřen sáhnutí si do vlastní kapsy v důsledku povinné úhrady náhrady způsobené škody.

V daném případě není pochyb o aplikaci ustanovení § 24 odst. 2 písm. j) bodu 5 ZDP, tedy posouzení jako výdaje (nákladů) na pracovní a sociální podmínky, péči o zdraví a zvýšený rozsah doby odpočinku zaměstnanců vynaložené na práva zaměstnanců vyplývající z kolektivní smlouvy, vnitřního předpisu zaměstnavatele, pracovní nebo jiné smlouvy. Jedná se tedy o daňově účinné náklady.

Úspora osobních prostředků na straně zaměstnanců představuje v souladu s § 6 odst. 1 písm. d) v kombinaci s § 6 odst. 3 ZDP jejich nepeněžní zdanitelný příjem, který zároveň podléhá i odvodům pojistného na sociální a zdravotní pojištění. Ke vzniku zdanitelného příjmu dochází v momentě úhrady pojistného zaměstnavatelem za zaměstnance. V praxi může být určitým problémem konkrétní rozpočítání celkové částky pojistného hrazeného zaměstnavatelem mezi jednotlivé pojištěné zaměstnance, zejména pak při personálních změnách během pojistného období a dalších komplikovanějších případech.

Pojištění proti škodě způsobené zaměstnancem zaměstnavateli je zpravidla účtováno na vrub účtu skupiny 52 – Osobní náklady, např. na účet 527 – Zákonné sociální náklady.

3. Pojistné na veřejné zdravotní pojištění a sociální zabezpečení

Problematika pojistného na veřejné zdravotní pojištění (dále jen VZP) je upraveno ZoVZP. Tento zákon mimo jiné stanoví základní pravidla a způsoby stanovení pojistného, definuje, kdo je jeho plátcem, kdy vzniká povinnost platit pojistné a výši a způsob hrazení pojistného a dále také ZoPVZP upravující konkrétní výši pojistného, vč. částek, které vstupují do vyměřovacího základu, a to v členění na zaměstnance, OSVČ, osoby bez zdanitelných příjmů a stát.

Pojistné na sociální zabezpečení (dále jen SP), které zahrnuje důchodové a nemocenské pojištění a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti upravují ZoSZ, ZoPSZ, ZoNP a ZoDP.

Oblast VZP a SP je celkem přehledně a jednoznačně upravena také v ZDP. Dle § 23 odst. 3 písm. a) ZDP bod 5 a § 23 odst. 3 písm. b) ZDP bod 2 stanoví podmínky, za kterých je nutné upravit základ daně o částky, které je povinen platit zaměstnanec na SP a VZP a které byly zaměstnavatelem srazeny, avšak neodvedeny do zákonem stanoveného termínu, a jak postupovat, když dojde následně k jejich úhradě. Zásadním parametrem pro posouzení daňové účinnosti předmětných částek pojistného na VZP a SP je jejich úhrada v daných termínech, konkrétně do konce měsíce následujícího po skončení zdaňovacího období nebo jeho části. Tato skutečnost je stanovena v ustanoveních § 24 odst. 2 písm. f) ZDP a § 25 odst. 1 písm. g) ZDP.

Pojistný vztah je třeba zkoumat velmi detailně, neboť právě detail může následně vést k chybnému daňovému posouzení.

Daňově uznatelné je pojistné hrazené zaměstnavatelem tehdy, splňuje-li tyto následující podmínky:

- pojistné je stanoveno dle příslušných předpisů
- pojistné je zaúčtováno v souladu s účetními principy u poplatníků, kteří vedou účetnictví,
- a zapláceno nejpozději do jednoho měsíce po uplynutí zdaňovacího období nebo jeho části

Pojistné je stanoveno procentní sazbou z vyměřovacího základu definovaného pro pojistné na sociální zabezpečení v § 5 ZoPSZ a pro pojistné na zdravotní pojištění v § 3 ZoPVZP, přičemž výše pojistného na VZP činí 13,5 % a toto pojistné je povinen hradit z jedné třetiny (tj. 4,5 %) zaměstnanec, ze dvou třetin (tj. 9 %) zaměstnavatel. Výše pojistného na SP činí u zaměstnavatele 25 % a u zaměstnance 6,5 % z vyměřovacího základu, které se skládá ze tří složek [z pojistného na důchodové pojištění (u zaměstnavatele ve výši 21,5 % a u zaměstnance ve výši 6,5 %), z příspěvku na státní politiku zaměstnanosti (1,2 % u zaměstnavatele, zaměstnanec tuto část neplatí) a z pojistného na nemocenské pojištění (2,1 % u zaměstnavatele, zaměstnanec tuto část neplatí)].

Odvody na sociální a zdravotní pojištění jsou zpravidla účtovány na vrub účtu skupiny 52 – Osobní náklady, např. na účet 524 – Zákonné sociální pojištění.

4. Penzijní připojištění se státním příspěvkem, penzijní pojištění a soukromé životní pojištění

Dalším velmi zajímavým a v praxi velmi frekventovaným způsobem zaměstnavatelů, jak odměnit a motivovat své zaměstnance, je poskytnutí příspěvku na penzijní připojištění se státním příspěvkem, resp. penzijní pojištění anebo na životní pojištění.

Jedná se o jeden z mála daňově oboustranně efektivních způsobů – výhodný zaměstnanecký benefit, tj. daňově účinné náklady u zaměstnavatele a zároveň nepřidanitelný příjem na straně zaměstnance.

Na straně zaměstnance se jedná o osvobozený příjem, a to až do částky 50 000 Kč ročně.⁵ Kromě toho, že uvedený příspěvek nepodléhá dani ze závislé činnosti, nevstupuje také do vyměrovacího základu pro veřejné zdravotní a sociální pojištění. Limitní výše částky 50 000 Kč se vztahuje na kombinaci obou výše zmíněných pojištění (penzijní i životní).

Podmínkou pro uplatnění předmětného osvobození je:

- u penzijního připojištění se státním příspěvkem a doplňkového penzijního spoření skutečnost, že je příspěvek poukázán na účet zaměstnance u penzijní společnosti,
- příspěvek na penzijní pojištění musí být taktéž zaslán na zaměstnancův účet vedený institucí penzijního pojištění, a navíc musí být splněna podmínka, že výplata plnění může být realizována až po 60 kalendářních měsících a současně nejdříve v roce dosažení věku 60 let a dále, že právo na plnění má zaměstnanec a v případě smrti jiná osoba než zaměstnavatel,
- u soukromého životního pojištění podmínka, že:
 - (i) pojistné hradí zaměstnavatel pojistovně,
 - (ii) jedná se o pojištění pro případ dožití nebo pro případ smrti nebo dožití nebo důchodové pojištění,
 - (iii) výplata je sjednána až po 60 kalendářních měsících od uzavření smlouvy a současně nejdříve v kalendářním roce, v jehož průběhu dosáhne pojištěný věku 60 let,
 - (iv) není možná jiná výplata než pojistné plnění,
 - (v) pojistníkem je zaměstnanec,
 - (vi) pojistné nemůže být vyplaceno zaměstnavateli.

V této souvislosti dále poukazují na odlišnost rizikového životního pojištění zaměstnance kryjícího zpravidla jeho úraz nebo nemoc a spořicího životního pojištění. V prvním případě je zdanitelným příjmem zaměstnance pojistné zaplacené zaměstnavatelem již za příslušný měsíc, kdežto u spořicího životního pojištění tomu bude až v okamžiku výplaty pojistného plnění – teprve tehdy totiž získává poplatník reálně majetkový prospěch.

Všechna výše uvedená pojištění představují u zaměstnavatele daňově uznatelné náklady ve smyslu § 24 odst. 2 písm. j) bod 5 ZDP, a to za podmínky, že se jedná o právo zaměstnanců vyplývající z kolektivní smlouvy, vnitřního předpisu zaměstnavatele, pracovní nebo jiné smlouvy.

Příspěvky na penzijní připojištění se státním příspěvkem, penzijní pojištění a soukromé životní pojištění jsou zpravidla účtovány na vrub účtu skupiny 52 – Osobní náklady, např. na účet 527 – Zákonné sociální náklady.

5. Manažerské pojištění pro případ dožití nebo setrvání zaměstnance v pracovněprávním vztahu

Tento specifický pojistný produkt je v rámci ZDP ustanovení upraven v § 25 odst. 1 písm. zn), přičemž toto jednoznačně stanoví, že pojistné ve výši určené ke krytí budoucích dluhů pojišťovny vyplývajících z pojistné smlouvy uzavřené zaměstnavatelem pro případ dožití se stanoveného věku jeho zaměstnancem nebo dožití se jeho zaměstnancem dohodnuté doby nebo setrvání tohoto zaměstnance v pracovněprávním vztahu k zaměstnavateli po dohodnutou dobu představuje typologicky specifické manažerské pojištění, které není daňově uznatelné. Aplikace § 24 odst. 2, písm. j, bod 5 ZDP nelze aplikovat, neboť ZDP stanoví jinak, a to právě § 25 odst. 1 písm. zn).

Aby toho nebylo málo, takovéto manažerské pojištění navíc představuje zdanitelný příjem na straně daného zaměstnance – manažera, které taktéž podléhá odvodům sociálního a zdravotního pojištění.

Pojistné manažerského pojištění je zpravidla účtováno na vrub účtu skupiny 52 – Osobní náklady, např. na účet 528 – Ostatní sociální náklady.

6. Pojistné zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu

Zákoník práce ve svém ustanovení § 365 stanoví pojištění odpovědnosti zaměstnavatele při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání. Ustanovením § 205d ZP a vyhláškou č. 125/1993 Sb. se dále stanoví podmínky a sazby zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání.

Zákonné pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu při pracovním úrazu nebo nemoci z povolání činí 4% z celkového objemu přijatého pojistného zaplaceného zaměstnavateli v daném kalendářním roce. Pojistné je daňově uznatelným nákladem⁶ zaměstnavatele, jestliže jsou splněny podmínky skutečného vzniku nákladu, jeho vynaložení v souvislosti s dosažením, zajištěním a udržením příjmu a v neposlední řadě, že výše pojistného je stanovena podle příslušných předpisů a je o něm účtováno v rámci příslušného účetního/zdaňovacího období v souladu s účetními principy při respektování věcné a časové souvislosti.

⁵ § 6 odst. 9 písm. p) bod 3 ZDP

⁶ § 24 odst. 2, písm. p) ZDP

Předmětné pojištění vzniká zaměstnavateli přímo ze zákona již se samotným vznikem prvního pracovního poměru. Pojistné na I. čtvrtletí každého kalendářního roku je splatné do 31. ledna, na II. čtvrtletí do 30. dubna, na III. čtvrtletí do 31. července a na IV. čtvrtletí do 31. října. Vyměřovacím základem je souhrn vyměřovacích základů za předchozí kalendářní čtvrtletí všech zaměstnanců, které v tomto období zaměstnavatel zaměstnával.

Pojistné zákonného pojištění odpovědnosti zaměstnavatele za škodu je zpravidla účtováno na vrub účtu skupiny 54 – Jiné provozní náklady, např. na účet 548 – Ostatní provozní náklady.

7. Cestovní úrazové pojištění na pracovní cestě zaměstnance

V této souvislosti je namístě nejprve si uvědomit vymezení pracovní cesty. Tou ZP rozumí časově omezené vyslání zaměstnance zaměstnavatelem k výkonu práce mimo sjednané místo výkonu práce, přičemž zaměstnanec musí s touto cestou souhlasit. Za pracovní cestu se pro účely cestovních náhrad považuje také cesta v souvislosti s mimořádným výkonem práce mimo rozvrh směn v místě výkonu práce nebo pravidelného pracoviště. V takovém případě má zaměstnanec nárok dokonce na cestovné z bydliště do místa výkonu práce, resp. do pravidelného pracoviště a za cestu zpět domů (jde například o nařízení práce přesčas o víkendu zaměstnanci běžně pracujícím od pondělí do pátku).⁷

Zaměstnanci jsou v souladu s § 156 ZP zaměstnavatelem poskytovány při pracovní cestě tyto cestovní náhrady:

- jízdních výdajů,
- jízdních výdajů k návštěvě člena rodiny,
- výdajů za ubytování,
- zvýšených stravovacích výdajů (takzvané stravné),
- nutných vedlejších výdajů.

A právě mezi tyto vedlejší výdaje lze dle mého názoru podřadit, a tedy i zahrnout cestovní pojištění, tj. i například úrazové pojištění.

Dle vyjádření Generálního finančního ředitelství lze cestovní úrazové pojištění na pracovní cestě zaměstnance u zaměstnavatele považovat za výdaj (náklad) vynaložený na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů, a to ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené ZDP. Dle ustanovení § 24 odst. 2 písm. k) bodu 1 ZDP se za výdaje (náklady) na dosažení, zajištění a udržení příjmů považují taktéž nezbytné výdaje spojené s pracovní cestou poplatníka v prokázané výši. Daňově uznatelnými jsou dle § 24 odst. 2 písm. zh) ZDP dále i náhrady cestovních výdajů do výše stanovené zvláštním předpisem, zde ZP, konkrétně ve smyslu § 156 odst. 1 písm. e) ZP, i nutné vedlejší výdaje. Tyto mohou a zpravidla též zahrnují právě i částky uhrazené za některá nezbytná pojištění, např. pojištění léčebných výloh při zahraničních pracovních cestách

Pojištění je zpravidla dobrá věc a je bezesporu doporučeníhodné, nicméně není radno opomíjet jeho možné daňové dopady.

apod. Z hlediska daňové uznatelnosti tohoto výdaje (nákladu) není ani rozhodující, zda pojištění zaplatí před odjezdem přímo zaměstnavatel, či se stane součástí vyúčtování cestovních náhrad v případě úhrady zaměstnancem.

Pojistné cestovního úrazového pojištění je zpravidla účtováno na vrub účtu skupiny 51 – Služby, např. na účet 512 – Cestovné.

8. Závěrečné shrnutí

Při posuzování daňových dopadů příspěvků zaměstnavatele svým zaměstnancům na různá pojištění je více než doporučeníhodné velmi detailně a pečlivě zkoumat jednotlivé smluvní podmínky daného pojistného produktu. Neméně důležitým faktorem je pak i skutečnost, zdali se jedná o pojištění řadového zaměstnance či člena statutárního orgánu.

Jednotlivé druhy pojištění mohou, jak jsme se výše v textu přesvědčili, mít speciální úpravu nejen v ZDP, nýbrž i v dalších zákonných úpravách. Kromě odpovědi na otázku daňové uznatelnosti pojistného na straně zaměstnavatele nelze opomíjet ani dopady v případném zdanění příjmů na straně samotných zaměstnanců či členů statutárních orgánů, a to vč. odvodů na sociálním a zdravotním pojištění. /

⁷ § 78 a následující ZP